

Список літератури

1. Бітянова М. Р. Психологія особистісного зростання: практичний посібник з проведення тренінгу особистісного зростання психологів, педагогів, соціальних працівників. М.: Міжнародна педагогічна академія, 1995. - 64 с.
2. Деркач А. А. Акмеологічні засади розвитку професіонала / А. Деркач, 2004. - 752 с.
3. Юрченко В.І. Формування “Я-концепції” майбутнього вчителя в умовах педагогічного училища: Дис... канд. психол. наук: 19.00.07. – К., 1997. – 170 с.
4. Super D. E. Vocational Development: A Framework of Research / D. E. Super. – N.Y., 1957. – 391 p.

*Науковий керівник: Марія ПАТРУЛЬ,
старший викладач*

УДК 159.98:070 (043.2)

Софія БОРИСОВА

Національний авіаційний університет, Київ

ПСИХОЛОГІЯ ЖУРНАЛІСТИКИ: ОСОБЛИВОСТІ, ХАРАКТЕРИСТИКИ, НАПРЯМИ

Психологія журналістики - наука відносно молода. Сьогодні її все частіше називають «медіапсихологія». Термін «медіапсихології» часто інтерпретують невірно, у багатьох людей він асоціюється з мас-медіа, а не з технологіями. Деякі навіть вважають, що медіапсихології швидше відноситься до журналістики, наприклад вирішує проблему того, як опублікувати статтю.

Зниження тиражів а також читацької довіри до газет і журналів є наслідком їх суто інформаційного контенту та відсутністю безапеляційної оцінки явищ або подій.

Мілан Кундера в романі «Безсмертя» сформулював одинадцять заповідей на право журналіста вимагати правдивої відповіді, бо ухилення від істини при висвітленні соціально значущих сторін життя суспільства – це завжди симптом хвороби останнього, неповноцінного розвитку.

Кожна журналістська спільнота має свій етичний кодекс. Кодекс етики українського журналіста – документ, що визначає основні морально-етичні орієнтири, яких журналіст має дотримуватися при виконанні своїх професійних обов'язків.

Оскільки в Україні національних спільнот всього дві: Спілка журналістів України <http://nsju.org/> і Незалежна медіапрофспілка України <http://nmpru.org.ua/>, то етичний кодекс українських журналістів в цілому уніфікований. Однак редакції окремих ЗМІ та деякі спільноти на цій основі створюють свої кодекси. У Черкасах є скажімо маленькі спілки: журналістів-фрілансерів, власкорів, журналістів інтернет-видань, які керуються зазначеними нормами. Випадки порушення кодексу розглядає Комісія з журналістської етики. Комісія має регулювати всі питання, але вона на думку журналістів не дуже дієва, як і більшість контролюючих органів в Україні.

Але я вважаю, що журналісти потребують не тільки захисту своїх прав, вони повинні і нести відповідальність за свою діяльність. «Національна прес-карта – це як ліцензія на діяльність для лікаря, скажімо, бо зараз журналістом називає себе ледь не кожен, хто знає букви, звідси й непрофесійність, однак про це роками тільки говорять. Та й поки що про некорумпованість цього документа важко говорити в нашій країні.» – зазначає голова Незалежної медіапрофспілки України Юлія Фомічова. Я повністю згідна з даною думкою і вважаю, що національна прес-карта може встановити професійні стандарти і допомогти відокремити справжніх журналістів від тих, хто лише претендує на це звання, але не дотримується журналістських етичних засад. На мою думку, недостатній контроль і недотримання журналістської етики часто призводять до недовіри та конфліктів. Тут важливо, щоб журналісти розуміли свою велику відповідальність за власні матеріали, а також притримувались основних принципів журналістики, таких як неупередженість, об'єктивність, перевірка інформації, та повнота інформації. Стандарти, які прийняті, наприклад, у Бі-Бі-Сі, мають бути зразком для справжніх журналістів в Україні, оскільки вони можуть впливати на долі людей.

Процеси глобалізації значною мірою вторгаються в простір масмедіа. З одного боку, як ми вже відзначали, це сприяє усуненню фізичних кордонів для поширення інформації. Що, звичайно ж, майже завжди є благом для будь-якого відкритого суспільства.

*Науковий керівник: Олена ДАЦУН,
старший викладач*